

Sygn. akt IV P 67/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Rzepkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 r. w Puławach

sprawy z powództwa D. N.

przeciwko Z. K.

o diety i ryczałty za noclegi

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 3 kwietnia 2015r. powód D. N. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Z. K. kwoty 5400 zł tytułem diet w związku z odbytymi przez niego podróżami służbowymi w okresie od 1 września 2014r. do 17 stycznia 2015r.

Na rozprawie w dniu 11 marca 2016r. powód rozszerzył powództwo, w ten sposób, że wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego, obok kwoty tytułem diet, także kwoty tytułem ryczałtów za noclegi łącznie za 42 dni podróży służbowej w okresie od 9 października 2014r. do dnia rozwiązania stosunku pracy, czyli łącznie rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 12.600 zł.

W piśmie procesowym z dnia 12 kwietnia 2016r. powód sprecyzował swoje powództwo, w ten sposób, że domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego w dalszym ciągu tj. tak jak w pozwie kwoty 5400 zł tytułem diet za wyjazdu służbowe za granicą oraz domagał się zasądzenia kwoty 12.600 zł tytułem ryczałtu za noclegi w podróżach służbowych, a więc łącznie powód domagał się kwoty 18.000 zł w związku z odbytymi przez niego podróżami służbowymi w okresie od 1 września 2014r. do 17 stycznia 2015r.

Pozwany Z. K. powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. K. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Z. K. Usługi (...) w zakresie wywozu nieczystości płynnych oraz transportu drogowego międzynarodowego, przy czym usługi asenizacyjne wykonywane były wyłącznie przez pozwanego, a transport międzynarodowy przez inne osoby, wykonujące prace na podstawie umowy o pracę i na podstawie umów cywilnoprawnych (protokół Państwowej Inspekcji Pracy k.60-62, zeznania świadków: M. P. k.111v, G. R. k.111v-112, R. G. k.88v). Od dnia 31 grudnia 2013r. w ramach zawartej umowy, Biuro (...) B. I. zajmowało się

prowadzeniem czynności podatkowych firmy należącej do pozwanego, a także zajmowało się kadrami i płacami tej firmy (zeznania świadka B. I. k.132-133, zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony k 130-130v).

Firma pozwanego na początku roku 2014 odnotowała stratę i wtedy B. I. przygotowała dla pozwanego projekt Regulaminu Wynagradzania, w którym przewidziała wysokość diet zagranicznych w wysokości 100 zł, a krajowych w wysokości 30 zł (zeznania świadka B. I., zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony). W dniu 17 marca 2014r. pozwany wdrożył tenże projekt Regulaminu Wynagradzania przygotowany przez B. I. i wydał Regulamin Wynagradzania dla pracowników firmy (...), a w §12 zawarł ustalenie – w pkt1, że za czas podróży służbowej w kraju przysługuje pracownikowi dieta i inne należności według zasad określonych przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, a w pkt 2- że za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi dieta na podstawie art. 77⁵ §4 kp w stałej stawce 100 zł (k. 117-119).

Powód D. N. zatrudniony był u pozwanego Z. K. jako kierowca w transporcie międzynarodowym, na podstawie umowy o pracę, od 2 czerwca 2014r. zawartej na okres próbny do 31 sierpnia 2014r. i w treści zawartej na piśmie umowy o pracę ustalono wynagrodzenie powoda na kwotę 1680 zł i także w treści umowy zapisane było, że powodowi przysługuje dieta krajowa w wysokości określonej w rozporządzeniu o podróżach służbowych wydanym na podstawie art. 77⁵ kp, dieta zagraniczna w stałej stawce 100,00 zł niezależnie od państwa docelowego (k.65).

W czerwcu 2014r. B. I. przygotowała dla pozwanego kolejny projekt, tym razem aneksu do Regulaminu Wynagradzania, w którym przewidziano wysokość diet zagranicznych w wysokości 50 zł (zeznania świadka B. I., zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony). W dniu 17 czerwca 2014r. pozwany wydał aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, zgodnie z którym od dnia 1 lipca 2014r. wprowadził zmiany w obowiązującym regulaminie wynagradzania – w jego §12 pkt2 w ten sposób, że postanowił, iż za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi dieta na podstawie art. 77⁵ §4 kp w stałej stawce 50 zł (aneks- k.120).

W sierpniu 2014r. B. I. przygotowała dla pozwanego kolejny projekt aneksu do Regulaminu Wynagradzania, w którym obniżono wysokość diet zagranicznych do 30 zł, a ryczałt za nocleg ustalono na kwotę 45 zł (zeznania świadka B. I., zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony). W dniu 18 sierpnia 2014r. pozwany wydał aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, zgodnie z którym od dnia 1 września 2014r. wprowadził zmiany w obowiązującym regulaminie wynagradzania – w jego §12 pkt2, w ten sposób, że postanowił, iż na podstawie art. 77⁵ kp §4 w związku z §2 kp za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi dieta i inne należności według zasad określonych przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju: dieta w wysokości 30 zł , a ryczałt za nocleg w wysokości 45 zł (aneks- k.50, 121, zeznania świadka B. I., zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony).

W dniu 1 września 2014r. strony zawarły na piśmie umowę o pracę na czas określony, która miała trwać do dnia 31 maca 2015r., zgodnie z którą powód pracował jako kierowca z wynagrodzeniem w wysokości 1680zł, a w treści tej umowy nie było zapisów co do wysokości diet należnych z tytułu podróży służbowych (k. 49).

Pozwany wraz z umową przedstawił powodowi treść tego aneksu, a ten złożył na nim swój podpis (akta osobowe, ksero- k.50, zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony). Pozwany wtedy przedstawił także powodowi treści oświadczenia o wyrażeniu przez niego zgody na rozliczanie ryczałtu za nocleg z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej regulaminem wynagradzania (oświadczenie-k.51 oraz akta osobowe, zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony). Także wtedy pozwany przedstawił powodowi treść oświadczenia, że został on zapoznany z treścią regulaminu wynagradzania oraz że znane są mu regulacje dotyczące zasad naliczania diet i innych należności za czas podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami (k.52 oraz akta osobowe- oświadczenie, zeznania pozwanego Z. K. słuchanego w charakterze strony).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 17 stycznia 2015r. za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę (akta osobowe).

W trakcie pracy w firmie u pozwanego w okresie od 1 września 2014r. do dnia rozwiązania stosunku pracy, powód odbył podróże służbowe poza granicami kraju i po każdej z tych podróży składał szczegółowe rozliczenie podróży, a B. I. na podstawie tego rozliczenia, dokonywała faktycznego rozliczenia powoda z odbytej podróży (rozliczenia podróży służbowych- koperta k.74, zeznania świadka B.B. I., informacja B. I. – k.125) . Powód odbył podróż służbową w okresie od dnia 7 września 2014r. do 2 października 2014r. i w tym czasie na terenie poszczególnych państw przebywał przez ilość dób podaną przez niego w rozliczeniu podróży służbowej, rozliczenia tej podróży dokonała B. I., przyjmując iż dieta polska i zagraniczna stanowi kwotę 30 zł, a ryczałt za nocleg stanowi kwotę 45 zł i z tytułu tej podróży powód otrzymał kwotę 1905 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi (rozliczenie kosztów zagranicznej podróży służbowej z dnia 6-10-2014 – koperta k. 74, oświadczenie B. I.-k.96, zestawienie wydatków k.97). Następnie powód przebywał w podróży służbowej zagranicznej od dnia 9 października 2014r. do 14 listopada 2014r, w tym czasie na terenie poszczególnych państw przebywał przez ilość dób podaną przez niego w rozliczeniu podróży służbowej (koperta k.74). Rozliczenia tej podróży dokonała w dniu 30 grudnia 2014r. B. I., przyjmując iż dieta polska i zagraniczna stanowi kwotę 30 zł, a ryczałt za nocleg stanowi kwotę 45 zł i z tytułu tej podróży powód winien otrzymać kwotę 2730 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi (rozliczenie B. I.- kalkulator krajowej podróży służbowej – koperta k.74). Następnie powód przebywał w podróży służbowej od 25 listopada do 3 grudnia 2014r. w tym czasie na terenie poszczególnych państw przebywał przez ilość dób podaną przez niego w rozliczeniu podróży służbowej (koperta k.74). Rozliczenia tej podróży dokonała w dniu 30 grudnia 2014r. B. I., przyjmując iż dieta polska i zagraniczna stanowi kwotę 30 zł, a ryczałt za nocleg stanowi kwotę 45 zł i z tytułu tej podróży powód winien otrzymać kwotę 630 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi (rozliczenie B. I.- kalkulator krajowej podróży służbowej – koperta k.74). Kwota stanowiąca sumę rozliczenia tj. diet i ryczałtów za noclegi z tytułu podróży służbowej zagranicznej odbytej przez powoda od dnia 9 października 2014r. do 14 listopada 2014r. i od 25 listopada do 3 grudnia 2014r stanowi kwotę 3.375 zł i kwota ta została wypłacona powodowi w dniu 2 stycznia 2015r. (potwierdzenie transakcji – koperta k.74, oświadczenie B. I.-k.96, zestawienie wydatków k.97).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż poza sporem jest, iż powód pracując w firmie pozwanego na podstawie umowy o pracę zawartej od dnia 1 września 2014r. wykonywał pracę jako kierowca w transporcie międzynarodowym i w okresie zatrudnienia odbył trasy: od 7 września 2014r. do 2 października 2014r., kolejną od dnia 9 października 2014r. do 14 listopada 2014r i trzecią trasę od 25 listopada do 3 grudnia 2014r.; poza sporem jest też , że w czasie tych podróży na terenie poszczególnych państw przebywał przez ilość dób podaną przez niego w rozliczeniu podróży służbowej, która to liczba dób brana była przez B. I. do rozliczania delegacji. Poza sporem jest również , że powód z tytułu pierwszej trasy otrzymał od pozwanego kwotę 1.905 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi, a w związku z odbytą drugą i trzecią trasą łącznie otrzymał kwotę 3.375 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi.

Powód przyznaje ten fakt, jednakże jego zdaniem, kwota wypłaconych jemu diet i ryczałtów za noclegi za podróże poza granicami kraju nie jest zgodna z przepisami regulującymi sprawy należności z tytułu odbytych podróży służbowych poza granicami kraju i tak zdaniem powoda – wyrażonym przez niego w piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2016r., dieta za pobyt w Niemczech winny wynosić 49 euro, za pobyt w Belgii 48 euro, za pobyt w Holandii 50 euro i od diet w takich wysokościach winny być liczone ryczałty za noclegi w czasie tych podróży- jego zdaniem w wysokości 150% diety- wyliczenie k.139-139v. Uznać więc należy, że podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia o diety i ryczałty za noclegi jest przepis art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. 2012.1155 z późn. zm.), zgodnie z którym kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p. Przepis ten odsyłając wprost do art. 77⁵ § 3-5 k.p. nakazuje stosowanie §13 i § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w/s należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013. Poz 167) i załącznika do tego

rozporządzenia – wysokość diety za dobę podróży zagranicznej oraz limitu za nocleg w poszczególnych państwach. Zauważyć w tym miejscu należy, że jeżeli chodzi o ryczałt za nocleg, to powód dochodzi tej należności w ten sposób że domaga się tytułem ryczałtu 150% od diety w danym kraju (wyliczenie szczegółowe k.139-139v). Tymczasem ust. 1 §16 w/w rozporządzenia stanowi, iż za nocleg w czasie podróży zagranicznej przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia, a zgodnie z treścią jego ust. 2 - w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1 Tak więc powód mógł- jeżeli swoje roszczenie opierał o przepisy w/w rozporządzenia, jedynie domagać się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego roszczenia o zapłatę ryczałtu za nocleg w wysokości 25% limitu określonego w załączniku do rozporządzenia w sprawie należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Pozwany tymczasem uważa, że diety i ryczałty za noclegi za podróże odbyte przez powoda powinny być liczone zgodnie z ustalonym i obowiązującym w firmie (...) wynagradzania i aneksem nr (...) do tego Regulaminu, obowiązującym od 1 września 2014r., który przewiduje, że - podstawie art. 77⁵ kp §4 w związku z §2 kp, za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi dieta i inne należności według zasad określonych przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju: dieta w wysokości 30 zł , a ryczałt za nocleg w wysokości 45 zł . Jak wynika z rozliczenia kosztów zagranicznej podróży służbowej z dnia 6-10-2014 i kalkulatora krajowej podróży służbowej (koperta k. 74), w taki właśnie sposób liczone były i wypłacane przez pracodawcę kwoty tytułem diet i ryczałtów za noclegi w czasie odbytych przez powoda podróży służbowych.

Należy w tym miejscu podnieść, iż zgodnie z art. 77⁵ § 1 kp, pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową i przepis ten dotyczy wszystkich pracodawców. Natomiast w § 2 tegoż przepisu przewidziano, że Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Taki akt prawny został wydany i jest to – wskazane wyżej - Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Jednakże § 3 art. 77⁵ kp stanowi, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Poza sporem jest, że pozwany pracodawca nie jest pracodawcą o którym mowa w §2 art. 77⁵ kp, a więc przepisy Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. byłyby w tej firmie stosowane tylko wtedy gdyby –jak stanowi § 5 tegoż przepisu, układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierały postanowień, o których mowa w § 3, a wtedy pracownikowi przysługiwałyby należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Z regulacji zawartych w przepisach art. 77⁵ § 3 i § 5 k.p. wynika więc, że pracodawcy spoza sfery budżetowej w dużej mierze mogą samodzielnie ustalać warunki przyznawania należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowych (z zastrzeżeniem zawartych w art. 77⁵ § 1 i 4 k.p. przepisów gwarancyjnych). Wobec tego racjonalny pracodawca sektora prywatnego powinien określić warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej w przepisach zakładowych, biorąc pod uwagę specyfikę swojej działalności oraz środki finansowe jakimi dysponuje. Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia 4 października 2005 r., sygn. akt K 36/03, OTK-A2005/9/98, analiza treści przepisów kodeksu pracy jednoznacznie wskazuje, że kwestie dotyczące należności z tytułu podróży służbowych uregulowano dwutorowo. "W stosunku do pracowników państwowej i samorządowej sfery

budżetowej, określenie trybu ustalania warunków oraz wysokości diet ustawa przekazuje do szczegółowej regulacji ministrowi właściwemu do spraw pracy w drodze rozporządzenia. W odniesieniu zaś do pracowników spoza tego kręgu ustawodawca pozostawił tę kwestię stronom stosunku pracy, a więc pracodawcom i pracownikom (§ 3), obligując ich do określenia warunków wypłacania należności z tego tytułu w układach zbiorowych pracy lub w regulaminie wynagradzania, bądź wprost w umowie o pracę".

Pozwany pracodawca, zdaniem sądu, ustalił i wprowadził w swojej firmie (...) dla pracowników w firmie z dnia 17 marca 2014r., który to regulamin dwukrotnie następnie był aneksowany i ostatni aneks z 18 sierpnia 2014r. wprowadzony został od 1 września 2014r. Stosunek pracy pomiędzy stronami – w okresie stanowiącym przedmiot sporu, zaistniał na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2014r., a zatem ta umowa o pracę zawarta została w pierwszym dniu obowiązywania Aneksu nr (...) do Regulaminu Wynagradzania. Aneks ten zmienił zapisy Regulaminu właśnie co do diet i ryczałtów z tytułu podróży służbowych, a więc w jego w jego §12 pkt2, w ten sposób, że postanowił, iż na podstawie art. 77⁵ kp §4 w związku z §2 kp, za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi dieta i inne należności według zasad określonych przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju: dieta w wysokości 30 zł, a ryczałt za nocleg w wysokości 45 zł. Wskazany wyżej § 4 art. 77⁵ kp stanowi, iż postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Zgodnie z § 7 ust 1 Rozporządzenia dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży.

Zatem ustalenia pozwanego pracodawcy zawarte w aneksie do regulaminu Wynagradzania formułujące nowe brzmienie §12 pkt2 Regulaminu Wynagradzania tj. iż dieta wypłacane będzie pracownikom w wysokości 30 zł, zgodne były ze wskazanymi wyżej przepisami.

Co do zaś ryczałtu za nocleg, to jeszcze raz należy wskazać iż brzmienie przepisu art. 77⁵ § 3 k.p. jednoznacznie wskazuje, że to akty wewnątrzzakładowe mają pierwszeństwo przed rozporządzeniem, które na mocy art. 77⁵ § 5 k.p. mają zastosowanie tylko, gdy takie akty nie regulują kwestii należności z tytułu podróży służbowych. Rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r. nie stanowi żadnego minimalnego standardu należności, gdyż co do zasady w ogóle nie jest skierowane do pracodawców prywatnych. Jedyny minimalny standard określono w art. 77⁵ § 4 k.p., który dotyczy diet, a nie ryczałtów za noclegi (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie III APa 37/150). W uzasadnieniu tegoż orzeczenia sąd podniósł, iż z treści uzasadnienia do projektu ustawy wprowadzającej te przepisy do kodeksu pracy, jak i z przebiegu prac sejmowych wynika że celem ustawy była bowiem właśnie liberalizacja regulacji dotyczących należności z tytułu podróży służbowych i umożliwienie pracodawcom bardziej elastyczne ukształtowanie ich wysokości, ostatecznie do ustawy wprowadzono jedynie minimalną stawkę diety, nie wspominając o minimalnej stawce ryczałtu. Co więcej na swobodę stron umowy o pracę w kwestii ustalenia wysokości należności z tytułu podróży służbowych zwracał uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 października 2005 r. sygn. akt K 36/03, w którym uznał, że przepisy upoważniające pracodawców do określenia wysokości należności w regulaminie wynagradzania są zgodne z Konstytucją. Podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 10 stycznia 2007 r. (sygn. III PK 90/06, OSNP 2008/11-12/155) i z dnia 14 maja 2012 r. (sygn. II PK 230/11, Lex 1216860) stwierdził wprost: "Odmienna regulacja dotycząca pracodawców niebędących państwowymi lub samorządowymi jednostkami sfery budżetowej oznacza, że mogą oni uregulować należności pracowników na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zarówno w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracowników od tego, jaki wynika z odpowiedniego rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy.

W świetle powyższej argumentacji istnieją pełne podstawy do twierdzenia, że kierowcom w danym zakładzie pracy należą się tylko takie kwoty z tytułu podróży służbowych, które wynikają z regulaminu wynagradzania, o ile spełnione

są warunki dotyczące minimalnej wysokości diety. Regulamin może więc stanowić, że pracownikowi ryczałt za nocleg w ogóle się nie należy.

Pozwany pracodawca ustalił w treści Aneksu nr (...) do Regulaminu Wynagradzania nową treść §12 pkt2, w ten sposób, że postanowił, iż od dnia 1 września 2014r. na podstawie art. 77⁵ kp §4 w związku z §2 kp, za czas podróży poza granicami kraju przysługuje pracownikowi ryczałt za nocleg w wysokości 45 zł. W świetle powyższych rozważań stwierdzić należy, iż takie ustalenia zawarte w aneksie do Regulaminu Wynagradzania dokonane przez pozwanego pracodawcę zgodne były z przepisami prawa.

Także, na podstawie zebranego w sprawie i w aktach osobowych powoda materiału dowodowego, a w szczególności: dokumentów w postaci: regulaminu wynagradzania z 17 marca 2014r., aneksu nr (...) do regulaminu wynagradzania z dnia 18 sierpnia 2014r., a także zeznań świadka B. I. i zeznań pozwanego słuchanego w trybie art. 299 kpc uznać należy, iż w okresie zatrudnienia powoda u pozwanego w ramach umowy o pracę z dnia 1 września 2014r. obowiązywał regulamin wynagradzania wraz z jego aneksem nr (...), a powód miał możliwość i winien zapoznać się z treścią tych aktów. Zauważyć należy, iż znajdujące się w aktach osobowych powoda dokumenty noszące datę sporządzenia 1 września 2014r., a konkretnie: oświadczenie, że został zapoznany z treścią regulaminu wynagradzania w firmie oraz że znane są mu regulacje dotyczące zasad naliczania diet i innych należności za zaś podróży służbowej na terenie kraju i poza granicami kraju, oświadczenie o zapoznaniu się z treścią regulaminu wynagradzania i przepisami bhp, a także oświadczenie, że wyraża zgodę na rozliczanie ryczałtu za nocleg z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej regulaminem wynagradzania w firmie pozwanego, opatrzone są własnoręcznym czytelnym bądź nieczytelnym podpisem powoda, czego powód nie kwestionuje. Także i złożone do sądu ksero Aneksu nr(...) do regulaminu wynagradzania z dnia 18 sierpnia 2014r. zawiera własnoręczny podpis powoda, co powód potwierdza. Powód przesłuchiwany w charakterze strony zeznał, że wprawdzie na wszystkich tych dokumentach znajdujących się w aktach sprawy i aktach osobowych znajdują się jego własnoręczne podpisy, ale je składając, nie miał wiedzy, że podpisuje pisma, w których wskazane są inne stawki diet niż dotychczas. Zeznał także że nie pamięta aby podpisywał dokument - aneks nr (...) do regulaminu oraz że wiele dokumentów podpisywał in blanco. Jednakże nie są to twierdzenia przekonujące, bo skoro jakiś dokument jest przez dorosłego człowieka podpisywany, to oznacza to, że człowiek składający na nim swój podpis ma wiedzę, iż podpisując taki dokument składa oświadczenie że się z nim zapoznał. Pozwany zeznał, że wszystkie podpisane przez powoda dokumenty były mu wcześniej okazane, a więc miał on wiedzę co podpisuje. Świadek B. I. zeznała, że ona przygotowała pozwanemu projekt regulaminu wynagradzania, a następnie -w związku z pogarszającą się sytuacją finansową firmy, aneksy do tego regulaminu, a także, po wprowadzeniu tych projektów przez pozwanego w życie, przygotowywała pisma zapoznające pracownika pozwanego z tymi dokumentami, a następnie pozwany zwracał jej podpisane przez powoda jako pracownika firmy pisma związane z tym regulaminem i aneksem do tego regulaminu, przy czym jak zeznała świadek, pozwany wydał Regulamin Wynagradzania i kolejne aneksy faktycznie w datach, które wpisane są na tych dokumentach. Zeznania świadka B. I., sąd obdarzył w pełni wiarą w całości, bo są one konkretne, rzeczowe, absolutnie zgodne z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, a nadto sąd mając możliwość bezpośredniego kontaktu z tym świadkiem uznał, że są one szczerze. W aktach osobowych powoda znajduje się szereg różnych dokumentów podpisanych przez powoda, a dotyczących stosunku pracy i zdaniem sądu, powód nie może teraz wybiórczo twierdzić, że jedne dokumenty tam znajdujące się on podpisał, a innych nie. Wprawdzie dokumenty podpisane przez powoda tj. Aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, oświadczenie, że został zapoznany z treścią regulaminu wynagradzania w firmie oraz że znane są mu regulacje dotyczące zasad naliczania diet i innych należności za zaś podróży służbowej na terenie kraju i poza granicami kraju, oświadczenie o zapoznaniu się z treścią regulaminu wynagradzania i przepisami bhp a także oświadczenie, że wyraża zgodę na rozliczanie ryczałtu za nocleg z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej regulaminem wynagradzania w firmie pozwanego, nie zawierają daty, kiedy powód je podpisał, lecz wydaje się, że skoro w dniu 1 września 2014r. podpisywał on umowę o pracę, to także i wtedy- jak twierdzi pozwany, te dokumenty podpisał. Faktem natomiast jest, że dokumenty te są podpisane własnoręcznie przez powoda. Świadkowie G. R. i R. G. nie byli pracownikami pozwanego, tylko łączyły ich z pozwanym umowy zlecenia, a więc nie mogą, zdaniem sądu, nie wiarygodnie powiedzieć o istnieniu dokumentu przeznaczonego tylko dla pracowników firmy tj. regulaminu wynagradzania. Natomiast świadek M. P. wprawdzie w okresie od 1 kwietnia 2014r. do 30 czerwca

2014r. był pracownikiem pozwanego, ale okres objęty sporem zaczyna się od 1 września 2014r., a o tym okresie funkcjonowania firmy świadek nie ma już wiedzy. Zatem zeznania tych świadków nie są przydatne dla istoty sprawy i poza ich zeznaniami co do rodzaju i okresu stosunku łączącego ich z pozwanym, nie zostały poddane analizie przez sąd.

Reasumując więc zdaniem sądu, powód jedynie gołosłownie obecnie twierdzi, że nie został zapoznany on przez pozwanego z regulaminem wynagradzania oraz aneksem nr(...) do tego regulaminu; przeczą temu bowiem podpisy złożone przez niego własnoręcznie na tych dokumentach. Zeznania jego są także nielogiczne i niewiarygodne, bo nie jest możliwym, aby dorosły człowiek, bez przymusu podpisywał in blanco puste kartki papieru, a jeżeli tak by robił, to byłoby to działanie delikatnie mówiąc nierozważne i lekkomyślne. Wobec tego zeznań powoda gołosłownych w tym zakresie sąd nie obdarzył wiarą; natomiast zeznania pozwanego w całości zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo zgodne są z dokumentami złożonymi do akt sprawy a także zeznaniami świadka B. I..

Zauważyć też dodatkowo należy, że powód w trakcie procesu także utrzymywał, iż pozwany, oprócz kwoty miesięcznego wynagrodzenia w wysokości wynikającej z umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2014r. i list płac, to wypłacał mu jeszcze kwoty wynikające z ustnej umowy, ale wysokości tych wypłat nie pamięta. Pozwany zaś zdecydowanie temu zaprzecza, twierdząc, że dokonywał ona rzecz powoda wypłat tytułem wynagrodzenia zawartego w umowie o pracę i z tytułu rozliczenia diet i ryczałtów. Znowu więc zeznania powoda, w świetle przedstawionych dowodów, są niewiarygodne i gołosłowne, co też świadczy o tym, że w ogóle zeznania powoda – co do istoty sprawy tj. co do zapoznania go z przepisami obowiązującymi u pozwanego odnośnie wypłat diet i ryczałtów, uznać należy- jak to już wyżej podniesiono, za nie zasługujące na obdarzenie ich wiarą.

Reasumując więc roszczenie powoda jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 102k.p.c., który to przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest to rozwiązanie szczególne, nie podlegające wykładni rozszerzającej, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy uznać pogląd, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Taka właśnie sytuacja zaistniała w okolicznościach niniejszej sprawy. Powód decydując się na dochodzenie swoich praw na drodze sądowej, niewątpliwie był subiektywnie przekonany o zasadności swego roszczenia.